MARCELA KRUPKOVÁ:
ROZDÍLY A STYČNÉ BODY ČESKÉ A JAPONSKÉ KULTURY NAHLÍŽENÉ PROSTŘEDNICTVÍM POHÁDEK A POVĚSTÍ
BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
POSUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE

Kvalifikačních prací, které komparují odlišné kultury prostřednictvím jejich užšího segmentu, je stále méně, než bychom si mohli přát. Je to pochopitelné, v takovém zaměření se nenabízejí snadná témata. Snadné není ani to, které si uvolila Marcela Krupková.

Způsob, jímž kolegyně Krupková své téma vymezila, zredukoval základní limit komparací kultur: Jen výjimečně je provádí někdo, kdo je se srovnávanými kulturami obeznámen shodě, zpravidla bývá jedna „zdrojová". Často také padá zcela mechanická námitka nerovných jazykových kompetencí. Předkládaná práce jasně a předem stanoví pozici komparace: České pohádky zastupuje kanonické literární zpracování sběrů lidových pohádek Boženy Němcové a Karla Jaromíra Erbena ve výborech *Nejhezčí pohádky* a *Zlatovláska a jiné pohádky*, japonské rovněž české literární zpravování v souborech Jana Lauffera *Strašidelný chrám v horách* a Zlaty Černé a Miroslava Nováka *Japonské pohádky*.

Zbývá základní otázka, nakolik lze zastoupit srovnávané kultury právě pohádkami. Pohádkám věnuje autorka samostatnou hutnou studii, která ústí do nástinu vývoje v obou kulturách. Teoretickému vymezení zde bylo oporou především naratologické dílo ruského strukturálního folkloristy Vladimira Jakovleviče Proppa. Předchází velmi efektivní expozice myšlenkového prostředí japonských pohádek, teoretický výklad tak nalézá již dobře připraveného čtenáře. Samotnou komparaci materiálu konkrétních pohádek, jíž je věnována druhá část práce, dobře připravuje analýza jazykové stránky pohádek a výborně zpracovaná typologie postav japonských pohádek. Typologický rastr, tentokrát tématický, pak dobře organizuje i zmíněnou závěrečnou část práce.

Autorka skromně formulovala jako cíl své práce „*spíše předložit problematiku pohádky coby nositele kulturních vzorců*", nabídnout předestření „*problému, který je možno studovat dále a hlouběji*" (s. 8). Rád konstatuji, že tuto ambici nejen naplnila, ale urazila i kus cesty onoho dalšího a hlubšího studia. Práci vyznačuje velmi promyšlená koncepce a přehledná, ale nikoliv mechanická struktura, naplněná textem solidní jazykové kultury. Nápadným rysem je vnímavá citlivost autorky, provázená svěží invencí. Sympatický energetický náboj dává textu autorčino přesvědčení, že tradiční pohádky neztrácejí v dnešním světě své podstatné funkce a jejich uchování má význam i pro budoucnost. Není to jen zbožné přání, autorka v práci podala dostatek přesvědčivých argumentů.

Předloženou bakalářskou práci Marcely Krupkové *Rozdíly a styčné body české a japonské kultury nahlížené prostřednictvím pohádek a pověstí* z uvedených důvodů **plně doporučuji k obhajobě** a navrhuji hodnotit klasifikačním stupněm ***výborně***.

V Praze 7. září 2012 PhDr. Vladimír Czumalo, CSc.